

Forfatter: Staffeldt, A. W. Schack von

Titel: Erindringer [Jeg hende saae, o søde Minde]

Citation: Staffeldt, A. W. Schack von: "Erindringer [Jeg hende saae, o søde Minde]", i Staffeldt, A. W. Schack von: *Samlede digte*, udg. af Henrik Blicher, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, C.A. Reitzel, 2001, s. 66. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-staffeldt01val-shoot-workid68403/facsimile.pdf> (tilgået 13. marts 2024)

Anvendt udgave: Samlede digte

Det dobbelte Bedrag
Sonnett

Aldrig noisomt, længelsværgert, higer
Hiertet efter meer end *nu* og *her*,
derfor Haab dets barnlige Begær
mild med ventet Fryds Phantom beriger.

Men naar da den scene Dag opstiger
og den saligdrømte Fryd er der,
svunden ak! er Yndens Trylleskær,
thi den kun var Haabets golde Smiger.

*Haabets Smiger nug saa sødt bedrog,
læd til Skæhnen Adamidens Klage,
tag min Fryd, giv dens Phantom tilbage.*

Og Erindring Haabets Pensel tog,
maalede i Fortids Skyggedage
Haabphantomets idealske Mage.

Erindringer

Se fu beato chi la vide in terra,
Or chi sia a rivederla in cielo!
Petrarcha.

- 1 Jeg hende saae, o søde Minde,
O vær min Kummer stedse nær!
En Helligdom hun var for hver,
En himmelsk Dyd og jordisk Ynde.
Mit Huk ved hendes Simil hang fast,
Og Hierret slog med dobbelt Hast.

- 2 Jeg hende saae af Trængslen svinde
Ud i Naturens Eensomhed,
Og der de skønne Siesles Fred,
En Engels rene Glæde, finde.
Hun drog mit Hierte efter sig,
Paa hendes Spor jeg listed' mig.
- 3 Jeg hørte hendes Tryllestemme
Udfoldede sig til Harmoni,
Og, of den Fryd, jeg svømmed' i,
Kur Elysæerne fornemme.
Og hendes Siel imøde kom
Min Siel i Vellycs Helligdom.
- 4 Jeg hende saae til Himmelten skue
Fra Altret med opløftet Sind,
Og hendes Øie, hendes Kind
Antændt med hellig Andags Lue.
Jeg knælede hos hende ned,
Til Himmelten hun drog mig med.
- 5 Jeg hende saae, da Taarer fløde
I Mismods Furor paa min Kind,
Med Tvilingsorg i bange Sind,
Med Tælmodts Smil, min Taare møde.
Jeg sank til hendes ømme Bryst,
Og følte Sympathiens Trost.
- 6 Jeg hende saae, med yndig Smerte,
En Engel, staae i Kreds af Nød:
I Armodts Haand hun lagde Brød,
Hun Sorgen Haab og Tælmot lærtte.
Gud signe dig! – jeg høi udbred;
Gud signe dig! – rundtom gienhed.

7 Min Tæshed blev min Attræs Fængsel,
Min Barm af Suk blev stor og øm;
Hun var min Tanke, var min Drøm;
Hun var mit Minde, var min Længsel.
Engang hun sad ved Bækvens Bred,
Jeg satte mig hos hende ned.

8 Rundtom med Tempelstilhed svømmed'
Udsprungne Vaar i Maanens Skier;
Jeg aned' fierne Fremtid nær,
Og himmelk lykkelig mig drømmed'.
»O kan du, vil du elske mig?«
Hun stammede: »Jeg elsker dig.«

9 Naar Nattens Kreds sig hvalte, hvilte
Hun sødt og yndig i min Arm;
Naar Dagen brast af Østens Barm,
Med første Blik hun mig tilsmilte:
En Guddom; hun, en Fest hver Dag,
En Tempelhvælving Hyttens Tag.

10 Jeg hende saae, de brustne Blikke
Indhyllede til sidste Blund:
Jeg hang ved hendes kolde Mund,
Men, ak! mit Skrig fornær han ikke.
Til Graven bort de hende bar',
Men skrækkelig min jammer var.